

vilde have et tidligere indregistreret Mærke udsluttet. Det kan være overmaade tvivlsomt, og der vil, altsaa Ministeren have, at Registratør skal afgjøre Striden; men saa kommer han altsaa til at afgjøre disse privatretlige Sager — dengang var Drdsføreren ganske enig med Ministeren om, at Registratør ikke bør træffe slige Afgjørelser. Jeg tror, at han kunde have sparet sig alle Bekymringer i den Henseende; jeg betragter det som en Selvfølge, at hvis der i det Tilfælde, her omhandles, kommer Strid tilstede, bliver Sagen henvist til Domstolene, og saa afgjort af Registratør ingen Ting. Naar der derimod efter § 13 møder en Mand og siger: her har jeg et Mærke, som jeg maa bede om at faae indregistreret, og saa Registratør siger: for 8 Dage siden har en Mand faaet anmeldt og indregistreret dette Mærke, men det derefter oplyses, at den sidste Anmelder virkelig har benyttet det tidligere, og derfor er berettiget til efter § 13 at faae det indregistreret, og saa den Mand, som havde faaet det indregistreret, i Mindelighed herom erkjender dette, at det saa ikke skulde udsluttes af Registratør, vilde dog være en stor Urimelighed. Hvad endelig Punktet om Straffebestemmelsen angaar, ved jeg ikke rettere, end at den ærede Drdsfører til Forsvar for denne Bestemmelse, som blev indsat ved forrige Behandling, kun har anført dette, at den stemmer med den tydske Rigslov, som i det Hele har været Forbilledet paa dette Omraade. Ja, det er nu langt fra mig at negte, at man kan hente noget Godt fra Tydsland i Almindelighed og fra tydske Love i Særdeleshed, og at man ogsaa i dette Tilfælde ganske vist havde haadt en tydsk Lov til Forbillede; men naar der er Spørgsmaal om at sætte Bestemmelser ind, som maa siges at være, om ikke ganske ukjendte i vor Lovgivning, saa dog aldeles bestemt afvigende fra Principet i vor moderne Straffelovgivning og i vor Straffelovgivning i over en Menneskealder, er det dog i og for sig en meget svag Anbefaling at sige, at det er stemmende med den tydske Rigslov. Den ærede Drdsfører nævnte vel idag ligesaa vel som forrige Gang forskjellige Love, som skulde vise, at man kjendte til private Bøder. Det lod saa stort, at han nævnte flere Love, men i Virkeligheden handlede disse forskjellige Love kun om samme Gjenstand, nemlig om Afsoning af private Bøder. Forsaavidt der i en Lov findes Bøder, der tilfalde den Private, maa der naturligvis ogsaa staa Noget om disse Bøders Afsoning, og forsaavidt man efter flere Aars Mellemrum faar flere Love om samme Gjenstand, maa det Samme ogsaa nævnes i dem alle. Den ærede Drdsfører har ikke fundet sig foranlediget til at undersøge, i hvilket Tilfælde der nu tilfalder Private Bøder. Jeg tror at kunne sige, at det eneste praktiske Tilfælde er Sagtsager, hvor man har Exempel paa, at der er foreskrevet Bøder, som tilfalde den krænkede Private. Det er omtrent det eneste

praktiske Tilfælde; det skriver sig, som bekendt, fra Sagtloven af 1840. Men jeg tror, at den ærede Drdsfører iverigt selv erkjendte, at Principet var ikke Bøder til Private, og det vilde føre mig for vidt at komme ind paa at paavise, hvor rigtigt, idetmindste efter min Formening, den danske Straffelovgivning har handlet ved overhovedet at afflasse Bøder til Private. Naar en Mand har begaaet en uretfærdig Handling, for hvilken han straffes, skal det ikke tillige være en Sag af Interesse for en privat Mand. Dersom man mener, at de Straffe, Loven sætter for det Forhold, her er Tale om, ikke ere strænge nok, er det naturligt, at man forhøier Straffen; men denne naturlige Forhøielse skal ikke ske derigjennem, at man gaar en Omvei og vil putte Noget i den private Forurettedes Lomme. Man behøver ikke denne Omvei; thi der er gaabnet den frieste og letteste Omvei til at faae Stadesretning overensstemmende med de almindelige Regler. Altsaa, det forekommer mig ikke, at der her er nogen Anledning til at foretrække den tydske Rigslov paa den danske Straffelovs Beføstning. Jeg skal med disse Ord anbefale det ærede Råd at slutte sig til den høitærede Indenrigsminister, hvad de af ham stillede Endringsforslag angaar.

Suel: Jeg skal fatte mig ligesaa kort som den sidste ærede Ræder. De Differencer, der nu ere tilstede mellem den høitærede Minister og Advalgets Flertal, ere ganske vist ikke saa smaa, som den ærede Drdsfører (Keth) med sædvanlig Godmodighed vilde reducere dem til; men de ere dog ikke af meget stor Betydning. De gruppere sig navnlig om 3 Punkter, som jeg skal berøre ganske kort. Det første er selve Principet i Loven, hvor den høitærede Minister nu har stillet sig paa et noget andet Standpunkt end tidligere, idet Ministeren vil gjøre Skibdet fuldt ud og gjøre Bæremærket til et Firmamærke. Jeg skal her bemærke, at den ærede Drdsfører ganske vist har Ret, naar han har ment, at den høitærede Minister tidligere stod paa et andet Standpunkt, og jeg skal tilføie, at det er gaaet flere ærede Medlemmer, der have befattet sig med denne Sag, paa samme Maade, at ogsaa de flere Gange have skiftet Standpunkt. Det er omtrent gaaet til her, som i Dampskibet, hvor den ene rykker ind, hvor den Anden rykker ud. Det er imidlertid ikke saa mærkeligt; thi jo længer man trænger ind i dette Spørgsmaal, desto vanskeliggere viser det sig at behandle det; det er jo ogsaa et helt nyt Lovgivningssemne, hvor der kun gives ganske faa Erfaringer, idet kun to, eller tre Lande hidtil have beskæftiget sig med det Spørgsmaal. Det kan imidlertid ikke negtes, at den høitærede Ministers Standpunkt har det Fortrin, at det er et aldeles rent personligt Firmamærke, Ministeren nu vil indføre; men det er slet ikke det, Loven gaar ud paa; den gaar ud paa Bæremærker og ikke paa personlige Mær-